Вузькі алеї й нагробки — впритул.
Старого цвинтаря планована тіснота.
За мурами не чути міста гул,
А тут лише одна дошкульна нота

Бринить на серці, наче на струні,
І крає душу похоронним ритмом —
Чому у цій байдужій стороні
Ти смерть прийняв з лицем відкритим?

Ти впав, як личить лицарям, в строю,
Проллявши чесну кров на брук Парижа,
Хоч у козацьку грудь, отамане, твою
Стріляв не воїн, а потвора хижа.

Він тіло вбив — злощасний той агент.
Та з року в рік вже понад півстоліття
З катедр коледжів і зі шпальт газет
На тебе шкіриться злоба старозавітня.

І жовч обману на весь світ тече,
І стріли наклепу у твій ціляє образ
Лукава твань, що споконвіку тче
Обмову ненависну і недобру —

Годованку творця всесвітньої олжи,
Коханку маклерів підступности й розбрату…
Та що ж, отамане, в чужій землі лежи,
Поки твій прах сюди прийдуть забрати

До Києва Вкраїни вільної посли
І поховати на Аскольдовій могилі.
Щоб час настав той, Боже наш, пошли
Нам сили в розумі і розуму у силі!